

LBRIS

We know
books

Mieko Kawakami s-a născut în Osaka și și-a făcut debutul literar ca poetă în 2006, publicând prima nuvelă, *Egoul meu, dinții mei și lumea*, în 2007. Este autoarea bestsellerului internațional *Povești de vară* (2008), care a fost declarat *New York Times* Notable Book of the Year și a fost selectat de revista *TIME* printre cele mai bune 10 cărți ale anului 2020, și a romanului *Heaven* (2009). Scriitura ei se distinge prin calitățile poetice și prin analiza atentă a corpului feminin și a unor probleme de etică și dileme ale societății moderne. Cărțile lui Mieko Kawakami au fost traduse în numeroase limbi și publicate în întreaga lume. A primit mai multe premii literare de prestigiu în Japonia, printre care Premiul Akutagawa, Premiul Tanizaki și Premiul Murasaki Shikibu. Locuiește în Tokyo.

MIEKO KAWAKAMI HEAVEN

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

Heaven

Mieko Kawakami

Copyright © 2009 Mieko Kawakami

Carte publicată pentru prima dată de Kodansha Ltd

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Heaven

Mieko Kawakami

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa-Slujenco

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAWAKAMI, MIEKO

Heaven / Mieko Kawakami; trad. din lb. japoneză

și note: Iolanda Prodan. – București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8651-0

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

Într-o zi, la sfârșitul lui aprilie, în pauza dintre ore, am deschis fermoarul penarului și am găsit între creioane un petec de hârtie împăturit.

L-am desfăcut: o singură propoziție, scrisă cu un creion mecanic, silabe și ideograme subțiri ca niște oase mici de pește: *Ar trebui să fim prieteni.*

Cu mișcări iuți, am împăturit bilețelul la loc și l-am strecurat-o înapoi în penar. Am înspirat adânc și m-am oprit preț de o secundă înainte să mă uit prin clasă, cu un aer cât mai indiferent cu putință. Aceiași pauză între ore, aceiași colegi gălăgioși, puși pe glume hidoase, zbierând. Ca să mă calmez, mi-am aranjat de mai multe ori manualele și caietele de pe bancă, apoi mi-am ascuțit un creion, pe îndelete, fără să mă grăbesc. N-a durat mult și clopoțelul a sunat începerea celei de-a treia ore. Picioarele scaunelor au hârșăit pe podea, profesorul a intrat în clasă și ora a început.

Pesemne că era doar o glumă proastă, însă nu înțelegeam de ce tocmai acum colegii mei încercau să facă

un gest atât de ciudat. Am oftat în sinea mea și m-am cufundat în gândurile mele întunecate.

A fost singurul bilet lăsat în penar. Pe următoarele le-am găsit lipite cu scotch sub bancă, acolo unde le puteam repera cu ușurință, pe pipăite. Ori de câte ori găseam câte un bilet, mă treceau fiori reci, cercetam cu luare-aminte sala de clasă, atent să nu fiu remarcat de vreun coleg, însă mereu mă simțeam ca și cum cineva m-ar fi ținut sub strictă observație. Eram copleșit de o neliniște stranie, nu știam cum să mă comport.

Ce-ai făcut ieri, pe ploaie?

Dacă ai putea să călătorești în orice țară din lume, unde ai vrea să mergi?

Doar întrebări simple, scrise pe foi de hârtie de mărimea unei cărți poștale. Întotdeauna citeam biletele în toaletă. Aș fi vrut să le arunc, dar, neputând să mă hotărâsc unde, sfârșeam prin a le îndesa la spatele copertei bleumarin a agendei mele.

Nimic nu s-a schimbat după ce am început să primesc bilețelele.

Ca de obicei, Ninomiya și cei din gașca lui mă obligau să le duc rucsacurile, mă pocneau întruna de parcă ar fi fost ceva firesc, mă loveau peste cap cu flautele sau mă puneau să dau ture pe terenul de sport. Biletele continuau să apară, iar mesajele erau din ce în ce mai lungi. Numele meu nu apărea niciodată în ele, nu erau niciodată semnate, dar, uitându-mă mai bine

la scrisul de mână, m-am întrebat dacă nu cumva nu erau de la Ninomiya sau ceilalți băieți, ci de la cu totul altcineva. Știam însă că e o prostie, și toate celelalte gânduri pe care le aveam mi l-au alungat complet din minte pe acesta, lăsându-mă și mai deprimat.

Totuși, în fiecare dimineață aveam micul meu ritual: verificam dacă nu cumva mai primisem un nou bilet. Îmi făcusem obiceiul să ajung mai devreme la școală și, bucuros, citeam mesajele scurte în liniște, când în clasa mirosind ușor a ulei nu eram decât eu. Nu am exclus niciodată să fie o capcană, dar ceva din acele bilețele mă făcea să mă simt în siguranță, chiar dacă doar pentru un moment, în ciuda anxietății pe care o simțeam.

La începutul lunii mai, chiar înainte de vacanță, am primit un alt bilet: *Vreau să ne întâlnim. Ne vedem după ore. Te aștept între cinci și șapte.* Pe bilet scria și ziua întâlnirii și era desenată o hartă simplă. Îmi simțeam bățile inimii răsunându-mi în urechi. Am citit biletul de atâtea ori, încât vedeam cuvintele în fața mea chiar și atunci când închideam ochii. Mi-am petrecut restul zilei întrebându-mă ce să fac, iar în recreații nu m-am gândit la nimic altceva, frământându-mă într-atât încât a început să mă doară capul și mi-a pierit pofta de mâncare. Nu aveam nici o îndoială că, ajuns la locul stabilit, aveam să dau de Ninomiya și de gașca lui așteptându-mă pregătiți să-mi servească

o bătaie mai dură decât toate celelalte pe care le încasasem până atunci. Iar când m-ar vedea venind, m-ar înconjura și mi-ar arăta cea mai nouă distracție a lor, pe seama mea, firește. Presimțeam că lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult.

Dar nu-mi puteam scoate asta din cap.

În ziua aceea, orice am făcut, nu mi-am găsit liniștea. În clasă, așezat în banca mea, nu i-am slăbit din ochi pe Ninomiya și amicii săi, însă nu am observat nici o schimbare specială în comportamentul lor. În cele din urmă, unul dintre ei m-a prins uitându-mă la ei.

– Ce te holbezi așa? m-a întrebat, aruncând spre mine cu unul dintre șlapii de școală¹.

Șlapul m-a plesnit drept peste față, apoi a căzut pe podea. Mi-a poruncit să-l ridic și să i-l duc înapoi – ceea ce am și făcut.

Până la terminarea orelor, eram atât de încordat, încât a început să mi se facă rău. De îndată ce s-a sfârșit și ultima oră, am rupt-o la fugă și am alergat aproape tot drumul spre casă. În timp ce fugeam, mă întrebam dacă o să am într-adevăr curaj să mă duc acolo și ce naiba o să mă fac, dar, oricât de mult m-am gândit, n-am știut ce să-mi răspund. Aveam senzația

¹ În majoritatea școlilor japoneze, regulamentul prevede ca elevii să se descalțe de încălțăminte de exterior, iar în sălile de clasă și pe holurile școlii să poarte șlapi de o anumită culoare.

că orice aș fi ales să fac, avea să fie o alegere greșită pentru mine.

– O, te-ai întors! mi-a zis maică-mea când m-a văzut că intru în casă.

Era așezată pe canapea și apoi și-a întors iar privirea spre televizor. I-am răspuns. Singurul sunet din casă era vocea crainicului care citea știrile la televizor. În rest, toată casa era cufundată în tăcere, ca întotdeauna.

– De la prânz trebăluiesc întruna, mi-a zis maică-mea.

Am luat o cutie cu suc de grepfrut din frigider, mi-am turnat într-un pahar și am început să beau din el, stând în picioare. Mama a întors capul către mine și mi-a spus să mă așez frumos la masă. Câteva secunde mai târziu, am auzit zgomotul unghierei – își tăia unghiile de la mâini, sau poate de la picioare.

– Vrei să spui că ai făcut de mâncare pentru seară? am întrebat-o.

– Îhî... Nu-ți miroase nimic? Pentru prima oară în viața mea, am făcut friptură înăbușită, la tavă, legată cu ață!

Voiam să o întreb dacă vine cumva și tata acasă – ar fi fost o minune stranie –, dar m-am hotărât să nu o fac.

– Vrei să mănânci acum?

– Nu. Trebuie să mă duc puțin până la bibliotecă. Mănânc mai târziu.

*

În orașul meu este o stradă lungă, de sute și sute de metri, mărginită de arbori.

Pe acolo mergeam spre școală. Ca să ajung la locul întâlnirii, am făcut la stânga exact la jumătatea aleii, și-apoi am intrat pe o cărare dosnică ce duce spre un teren viran care cu greu poate fi numit parc.

Plecasem de-acasă pe la ora patru, așa că nu era nimeni când am ajuns. Am profitat că ajunseseam mai devreme și mi-am tras sufletul. În parc erau un fel de bancă din cauciucuri de mașină și o balenă din ciment, despărțite de un petic de nisip de vreo cinci metri pătrați, plin cu ambalaje de la dulciuri și pungi de plastic.

Printre gunoaie am văzut și excremente uscate, de câine sau de pisică. Nisipul lipit de căcăreze le făcea să arate ca niște bucăți de *tempura*¹. Am încercat să le număr, dar, cu cât le numărăm, cu atât apăreau mai multe. Probabil că întreaga groapă cu nisip era plină de rahat. Și brusc mi-am dat seama: cine m-a chemat acolo ar putea să mă forțeze să-l mănânc. Am simțit că-mi ia gâtul foc. Am încercat să expir adânc ca să scap de gustul de rahat pe care-l simțeam în gură, dar era de-ajuns să mă uit la el, că deja mi se făcea rău.

¹ Preparat din legume sau carne trecute printr-un aluat subțire, înainte să fie prăjite în baie de ulei

Gura balenei era îndeajuns de mare cât să încapă în ea două persoane de statura mea. Vopseaua era atât de scorjită, încât nu se mai vedea culoarea inițială. Spinarea și capul balenei erau mâzgălite cu marker permanent negru. Locul era în umbra unui vechi complex rezidențial, iar terenul era negru ca smoala și jilav.

Aveam ceva timp de omorât, așa că m-am întors la strada mărginită de arbori. M-am așezat pe o bancă de metal, am scos un oftat adânc și apoi am inspirat încet.

Mă obseda ideea că fusese o greșală să vin în parc, dar, dacă nu aș fi făcut-o, Ninomiya și gașca lui nu m-ar fi lăsat să scap așa ușor și m-ar fi făcut să plătesc pentru asta. Mi-am spus că oricum nu conta, indiferent ce aș fi ales să fac. Situația avea să rămână oricum neschimbată.

Am oftat din nou și am ridicat privirea, ușor amețit. Copacii, care nu cu mult timp în urmă erau doar niște trunchiuri negre, înfrunziseră, iar când vântul adia, se auzea foșnetul frunzelor. Mi-am dat jos ochelarii, m-am frecat la ochi, apoi m-am uitat iar de-a lungul străzii. Era aceeași perspectivă ca întotdeauna, plată, lipsită de profunzime. Ochii mei decupau peisajul în patru unghiuri, aidoma unor desene din teatrul stradal¹, dar, cu fiecare clipire, dispăreau unul după altul din câmpul meu vizual, înlocuite de o nouă scenă.

¹ În original, *kamishibai* – formă de teatru stradal, foarte populară în anii 1930 în Japonia, în care un povestitor spune o poveste în

*

Puțin mai târziu, m-am întors la locul întâlnirii, la fel de incapabil să mă gândesc. Am văzut pe cineva stând pe cauciucuri, cu spatele la mine. Era o fată, îmbrăcată în uniformă școlară. Surprins, am privit în jur, dar nu mai era nimeni altcineva.

M-am apropiat de ea precaut. Când m-am oprit lângă gura balenei, mi-a auzit pașii și s-a întors cu fața spre mine. Era Kojima, o colegă de clasă. S-a ridicat, m-a privit și m-a salutat înclinând ușor din cap. Am făcut și eu la fel.

– Scrisoarea?

Scundă și cu tenul măsliniu, Kojima era tăcută din fire, avea mereu cămașa șifonată, plină de cute, iar uniforma ei era uzată. Niciodată nu stătea cu spatele drept. Avea o claie de păr negru, atât de aspru, încât vârfurile se împrăștia în toate direcțiile. Sub nas avea niște umbre tuciurii – ca niște pete de mizerie sau poate mici smocuri de păr – din cauza cărora ceilalți colegi râdeau de ea. Fetele din clasă se luau tot timpul de ea pentru că era sărăntoacă și murdară.

– N-am crezut că ai să vii, îmi spuse, râzând nervos. Nu te-au speriat biletele mele, nu?

timp ce schimbă manual desene de mărimea unei cărți poștale într-o ramă făcută de obicei din lemn

N-am știut ce să-i răspund pe loc, dar apoi am scuturat din cap. Preț de un minut, am rămas încremeniți în picioare, fără să scoatem nici o vorbă.

– Stai jos, mi-a zis Kojima.

Am încuviințat, dar n-am putut să mă așez cum trebuie pe cauciucuri.

– Știi, nu te-am chemat ca să discutăm ceva anume, dar m-am gândit că noi doi am putea vorbi despre multe. Sinceră să fiu, simt că amândoi avem nevoie de asta. De mult simt așa...

Din când în când, se poticnea în mijlocul frazelor. Mi-am dat seama că-i auzeam vocea pentru prima oară. Era pentru prima oară când îi priveam cu atenție chipul. Și era tot pentru prima oară când vorbeam cu ea. Palmele începuseră să mi se umezească, eram transpirat tot. Nu știam încotro să-mi îndrept privirea.

– Mulțumesc că ai venit.

Tonul ei nu era nici ascuțit și nici prea jos, însă era ferm, ca și cum glasul ei ar fi avut ceva la bază care ținea totul laolaltă. Nu făceam decât să încuviințez. Văzându-mă că dau întruna din cap, Kojima nu a mai părut atât de încordată ca la început.

– Știi cum se numește parcul?

Am dat din cap că nu.

– Îi zice Parcul Balenei. Vezi? Asta-i o balenă, de aici îi vine numele. Cred că sunt singura care-i zice așa.

A răs, iar eu am repetat în gând: „Parcul Balenei“.